

„LUPTA PENTRU LUMINĂ“

„LUMINĂ PRIN LUPTA“

REVISTA LITERARĂ

APARE ODATA PE SĂPTĂMANA

DIRECTOR: TH. M. STOENESCU

— * Redactia și Adminictratia : Strada Academiei No. 12, — București. * —

ABONAMENTUL : Pe an : 20 lei. | Pe 6 luni : 10 lei. | Pe 3 luni : 5 lei.

CROMOGRAFUL-ALB

Este un aparat cu care se poate tipări ori-ce scriere necesită a se reproduce în mai multe exemplare. Poate tipări circuli, anunțuri, programe, etichete, conturi, facturi, adrese, buletine, planuri, desemnuri, **Cărți de vizită** și ori-ce alte scrieri, fără nici o greutate și în cele mai efine condițiuni, așa încât nu mai e nevoie să alerge cine-va la tipografie, de cât pentru lucrări eminamente de mare tiragiū. Este indispensabil tuturor cancelariilor publice și particulare, posedând deja de la mai multe autorități certificate de mulțumire.

Se recomandă mai ales d-lor comercianți, ingineri și direcțiunilor de școli, care în lipsă de copisti pot găsi mare avantaj în Cromograful-Alb.

Cromograful alb.— producție română, cel mai perfecționat din câte săū inventat—se poate efectua în ori-ce mărime,— după comandă, și se trimite imediat după primirea costului în ori-ce localitate a țerei.

Pr țul. Formateilor :

Form. No. 1 măr. 1 coală hârtie: 18 l.
 ▶ 2 ▶ 12 ▶ 10 ▶
 ▶ 3 ▶ 14 ▶ 5 ▶

O cutie pastă dereservă, păstrată în cutie de tînichea, 5 L.

O sticlă de cerneală chimică, violetă, 80 bani.

O sticlă de cerneală chimică, colorată, 1 leū.

Sunt cerneluri de toate culorile : verde, galben, roșu, albastru, negru etc., a câte 1 leū sticlă. Se poate imprima cu ele ori-ce desemnuri în culori: ca hărți și planuri.—Pastă de rezervă nu se vinde decât cumpărătorilor vre-uniia din formatele No. 1 săū No. 2.

DEPOZITUL numai la administrația „Revistei Literare“, București, unde se trimite direct comanda și banii.

SUMARUL

<i>Vaca Babei Floarea</i>	de V. A. Urechia
<i>Despre feicire</i>	„ Col. G. Boteanu
<i>Sfânta mea</i> , poesie	„ Ión Sărățeanu
<i>Cugetări</i>	„ D. Roco
<i>Stroe Corbeanul</i>	„ Al. Lazarescu(L.)
<i>Cugetări mari ale unui om mic</i>	„ I. G. Valentineanu
<i>Scrisoarea a 7-a</i>	„ Col. G. Boteanu
<i>Don Gulică</i> , comedie	„ Al. Depărățianu
<i>Una-Alta</i> , culesu	„ Zetta
<i>Serburile Presii</i>	„ Zetta
<i>Avis</i>	„ Administratia
<i>Anunții</i>	„

Redacțiunea „Revistei Literare“ roagă pe onor. confrăii de la cele-l'alte reviste și ziare care primesc revista noastră, să aibă buna-voință a publica prezentul sumar.

Cine primește două numere consecutive din *Revista Literară*, se consideră ca abonant, și prin urmare este rugat a înainta costul abonării la administrație.—Persoanele cari nu doresc a se abona, sunt rugate a înapoia numerele imediat la primire, căci la cas contrariu li se va pretinde plata lor.

Administrația.

Cel mai frumos dar ce se poate face unei d-soare

12 LEI 12 APARAT FOTOGRAFIC UNIVERSAL SUCCES SIGUR REUSITĂ GARANTATĂ

Acest aparat, *mai mare și mai perfecționat* ca cel anunțat pe pagina penultimă a acestei coperte, este o *adovărată minune* prin ingeniozitatea și ușurința cu care produce foarte frumoase fotografii, în mărime de 5 centimetre pe 4.—Este foarte util nu numai amatorilor cari voesc să își fotografieze familia, dar devine indispensabil călătorilor, pentru fotografiarea pozițiilor frumoase; procurorilor, judecătorilor de instrucție și șefilor de poliți care pot fotografia cu acest aparat figurile criminalilor, și mai ales doctorilor de spitale care în unele cazuri obichinesc a fotografia pe bolnavi.

Recomandăm acest aparat ca foarte bun, lucrând foarte lesne și cu rezultat sigur.—Prețul unui aparat cu instrucția, cu materialul necesar pentru a lucra de mai multe ori și cu toate accesoriile lui, este numai : **12 lei**.

Comandele se fac prin administrația „Revistei Literare“, care le expediază pe ori-ce adresă, în timp de 12 zile.

S. WEISBERG
LEGATORIA de CARTI
 — „MODERNA“ —
 BUCURESCI
 Pasagiul Băncii Naționale.

Esecută ori-ce lucrări de această ramură cu prețuri modeste și cu o acurateță exemplară.

De vânzare Locul din str. Brețoianu No. 25, având 100 metri adâncime și 27 largime.

Doritorii se vor adresa la d-nul G. Sion în str. Regală No. 12, București.

Se caută un florar, bine recomandat, cu știință specială pentru cultura plantelor și în trepinderea comercială a unei florării.

Se va adresa la d-nul G. Sion, în strada Regală, No. 12 București.

D-r ST. OLCHOWSKI

— Calea Moșilor, 83 —

Peste drum de Bis. cu Sfinți. Consultațiuni pentru toate boalele interne, și în special pentru cele nervoase și de stomach. De la 5—6 seara.

NOUTAȚI MINUNATE

Bijuterii însuflețite și cântătoare (*excelente pentru cadouri*).—Aceste bijuterii, având forma unor elegante ace de cravată pentru domni, sau de frumoase broșe pentru doamne, prevăzute fie-care cu câte un mecanism surprinzător, au proprietatea d'a face diferite mișcări sau de a cânta, dea lătra, etc.—Au fost mult admirate la expozițiunea din Paris.—Persoanele care poartă aceste ace de cravată sau broșe, pot produce o adevărată senzație în mijlocul cunoșcutilor și a cercurilor ce frecventează.

Un ac de cravată cu o pasăre cântătoare . . .	4 lei
> > cu o moară ce se învârteste. . .	4 >
> > cu cocoș cântător.	5 >
> > cu câțel lătrător	5 >
> > cu cap de mortuiscănd fălcile . . .	5 >
O broșă de damă cu pasăre cântătoare . . .	6 >
> > cu moară învârtătoare	6 >
> > cu pasăre cântând tare	8 >

ARTICOLE SURPRINZĂTOARE

1) **Briceag American**, coprinzând 7 unelte diferite: 1) un cuțit de oțel, 2) un ferestruț, 3) o limbă de tăiat, 4) un tir buton, 5) un decimetru cu indicațiuni pe milimetre, 6) o balanță cântărit de la 1 până la 5 kilo, 7) un diamant pentru tăiat sticlă. *Prețul: 3 lei.*

Cerneală invizibilă, pentru corespondență secretă. Tot ce se scrie cu această cerneală nu se poate citi decât dupe ce se încălzește hârtia. *O sticlucă: 80 bani.*

2) **Fulgerul**. Un nou aparat științific de precizie. Produce foc imediat și pe or ce timp, fără întrebuințarea nici unui produs chimic. Aparatul e mic și se poate purta în buzunar cu cea mai mare înlesnire. Nu mai e nevoie nici de chibrituri și nici de alt expedient pentru aprinderea focului.

E cel mai trebuincios fumătorilor și persoanelor cari sunt continuu pe drum. *Prețul 4 lei.*

3) **Ghicitoral minunat**. Un nou joc magic, care ghidește vârsta ori-cărei persoane. *Prețul: 50 bani.*

4) **Hârtie magică**. Această hârtie e ast-fel preparată că se întrebuințează la o mulțime de combinații curioase. Dacă oferi cui va o țigară făcută cu această hârtie, imediat la apropierea chibritului, hârtia dispore ca prin minune, lăsând pe fumător cu tutunul pe buze, Păcăleală foarte hazlie. *Prețul unui pachet: 50 bani.*

5) **Inel aruncând parfum**, 2 lei.

6) **Ac de cravată**, aruncând parfum, 2 lei.

7) **Broș de damă**, aruncând parfum, 3 lei.

8) **Mașină fotografică de buzunar**.—Această mașină este cea mai nouă invenție a anului. Or cine poate fotografia cu densa, în câte-va minute, nu numai persoane, dar și grupuri sau peisaje. O recomandăm cu deosebire. *Prețul unei mașini cu accesoriile ei: 7 lei.*

9) **Maxilare false**, de porcelan, foarte fin lucrate; dacă le așezi în gură îți schimbă cu totul figura și capeți un aspect îngrozitor, cu care poți să sperii pe ori-cine și să-l faci să nu te cunoască. *O pereche: 3 lei.*

10) **Mama!** O cutiuță misterioasă pronunțând foarte distinct cuvântul „mamă!” Acest strigăt de copil eșind din buzunar, pune pe toți în mirare neștiind de unde vine. 1 bucată: 4 lei.

11) **Miorlăitorul!** Același aparat, imitând perfect miorlăitul pisicii: 1 bucată: 4 Lei.

12) **Mama Soacra!** Un aparat care produce un șgomot foarte supărător, obținut prin frecarea cu unghia pe o sfoară a acestui aparat. 1 bucată; 50 bani.

13) **Pastilele Saraiului**, care când ard, parfumează și îmbălsămează odaia. 1 cutie: 75 bani.

14) **Panglica fantastică**. Cu ajutorul acestui mic ruloș poți uimi o adunare întreagă. Pref-te că suferi de o teribilă durere internă. Apoi, bagă sub limbă acest ruloș și apucând căpătăiul trage afară. Vezi scotea dia gură mai mult de 20 de metre de panglică de toate colorile. *Bucata: 1 leu.*

15) **Pasta de aur** este o compoziție păstrată în cutii pe care dacă o topești și mestică la foc, cu ajutorul unei pensule poți auri or ce obiecte de lemn, de metal și de ori ce altă natură, precum rame de tablouri și de oglinzi, scanne și mese de fantezie, obiecte de ornamentație, tablouri, vase de marmoră, de piatră, de tera cotă sau de porcelan, în fine or ce obiecte voești să capete o suprafață aurită, nealterabilă, ce nu se șterge și ce durează în timp de ani.

Persoanele care lucrează obiecte de artă, le pot auri cu *Pasta de Aur* în mod foarte lesnicos și eficient. Multe persoane își pot face o distracție, lucrând obiecte din lemn ordinar, pe care apoi le pot auri cu această pastă. *Prețul unei cutii: 2 lei.*

16) **Privighetoare americană**. Cu acest mic instrument poți imita foarte lesne cântecul tutulor pașerilor. Cutiuța cu 5 privighetori: 1 leu și 25 bani

17) **Tabacheră secretă**. Această tabacheră de nikel este foarte trebuincioasă fumătorilor care sunt asaltați zilnic de prietenii care n'au nici o dată tutun. Incape într'nsa un pachet de țigări, care dispar imediat ce deschizi tabachera, așa încât poți să-o prezinți cui-va goală, dacă nu vrei să-i dai o țigare.

Prețul: 3 lei și 50 bani.

18) **Termometrul amoretzilor**, sau arta de a cunoaște imediat, printr'o experiență ușoară, gradul calităților sau al capacității amoroase ale persoanelor de ori-ce vârstă și de or ce sex. *Prețul: 50 bani.*

19) **Țigaretă Magică**. Fumând cu această țigaretă, vezi apărând într'nsa diferite tablouri femești, foarte variate. *Prețul unei țigaretete cu 20 de tablouri: 3 lei și 50 bani.*

20) **Baston de buzunar**, putând a se strînge până la scurtime de 10 centimetre, într'o cutiuță nichelată. Foarte comod pentru locurile unde trebuie să intri fără baston. Se poate scurta și lungi dupe voe; e destul să'l ții orizontal cu mâna stângă și cu cea dreaptă să'l răsucești, puindu-i apoi mânerul și întorcându-l până ce intră el însuși. *Prețul 5 lei.*

21) **Sula magică**. Cu această sulă te poți preface că'ți găurești falca, fruntea, nasul, fără să lase înse nici un semn pe unde a trecut. *Prețul: 2 lei și 50 bani.*

Toate aceste obiecte se pot comanda prin Administrația *Revistei Literare*, strada Academiei No. 12 București, trimițându-se costul prin mandat postal și arătându-se adresa cât mai clară, la care se vor expedia comanda mai mari de 10 lei în timp de 12 zile de la primirea banilor; iar cele mai mici în timp de 15 zile.

Pentru port și pentru vama și pentru comanda de la 10 lei în sus, nu se plătește nimic, fiind în sarcina fabricantului, care a prevăzut deja aceste taxe în prețul fie cărui obiect. Pentru fie-care comandă mai mică de 10 lei se va adăoga plata transportului: 1 leu și 35 bani, vama plătiindu-se de administrație.

F A R S E

Pentru păcăleli la prânzuri, la supeuri și în ori-ce alte împrejurări

Aceste obiecte sunt așa de perfect imitate că ori-cine ar jura că sunt veritabile.

22). Borcan de muștar	Bucata	2 Lei
23). Brânză Camambert.	"	2 "
24). Cutie cu sardele.	"	3 "
25). Cireși	6 Bucăți	2 "
26). Fructe, cu surprize în ele.	6 "	4 "
27). Nuci, Migdale, Alune	1/4 Kilo	6 "
28). Oule false.	1 ou	1 "
29). Stridii	Bucata	1 "
30). Fructe de săpun fine, precum: mere, pere, prune, struguri, lămâi, mandarine. Un assortiment de 12 bucăți		8 "

CHROMOLITOGRAFII

— Pentru distracții în familie —

- 31). In bae. Introducându-se două degete în găurile practicate în această chromolitografie, se imităază întocmai pulpele unei femei în bae. Bucata : 50 bani.
- 32). Danțul Ombilicului. Acelaș sistem. Bucata : 50 bani.
- 33). Sinul Palpitor. Acelaș sistem. Bucata : 1 leu.
- 34). Greșala soacrei, cu aparat complet. Te face să leșini de râs. Bucata : 3 lei.
- 35). Nouă luni după cununie. Foarte hazliu. Bucata : 50 bani.
- 36). Jocul Amozului. Se joacă în doi : o domnișoară și un cavalier. Bucata : 1 leu.
- 37). Cine e mai neferic din trei? Scenă conjugală, foarte comică. Bucata : 50 bani.

CHESTIUNI

Aceste chestiuni constau în niște obiecte de metal sau de carton, construite într'un mod așa de complicat ca nu le poți deslega fără oare-care pătrundere și dibăcie. — E tot ce poate fi mai distracțios pentru adunările de familie.

38). Chestiunea Turn. Eiffel, cu instrucție	1 Leu
39). Chestiunea delicată, cu explicație	1 "
40). Alianța căsătoriei	1 "
41). Fluturele American	1 "
42). Chestiunea disolvării.	50 Bani
43). Deșteaptă copilul care doarme.	
Copilul deschide ochii dacă îți cartonul într-o poziție anumită.	
44). Chestiunea nevastei și a soacrei	50 "
45). Chestiunea celor trei găște	50 "

INSECTE ȘI ALTE ANIMALE ARTIFICIALE

Perfect imitate. — Admirabile spre a speria sexul curagios.

46). Omidă	Bucata	1.50
47). Viespe	"	1.50
48). Gândac	"	1.—
49). Șoarece	"	1.50
50). Șopârlă	"	1.50
51). Lăcustă	"	1.50
52). Broască, cu agățătoare	"	1.75
53). Șopârlă	"	2.50
54). Broască țestoasă, care se mișcă	"	—50

DIFERITE

55). Revolver vaporisator, nichelat. Acest revolver, prea frumos, în loc de glonț, aruncă parfum. Poți speria pe cine-va cu deusul, prefăcându-te că l'împuseși, și când colo, să l'parfumezi.

Un revolver : 6 lei.

56). Microscopul măbind obiectele de 800 de ori. Foarte folositor pentru a observa alimentele, lichidele și ori-ce substanțe și obiecte. E cel mai bun, mai nou și mai eficient din câte s'au inventat până acum.

Bucata, numai 3 lei.

57). Toc de metal nichelat, cu condee de sticlă. Cea mai nouă invențiune. Nu se strică nici o dată și nu pătează cu cerneală.

Cutie cu 6 condee : 2 lei și 50 bani.

58). Portmoneul cu secret. Acest portmoneu nu se poate deschide de cât de stăpânul său, care-i cunoaște secretul. E foarte sigur pentru persoanele care au servitori obicinuiți să fure în fie-care zi câte câți-va lei de la stăpânii lor. Tot o dată poate servi ca un obiect de curiozitate în societate.

Prețul : 3 lei și 50 bani.

59). Condeii inepuisabil. Acest toc cu penița lui, conține în interior un rezervoriu cu cerneală pentru 6 luni, cu toate că tocul nu este mai mare ca cele obicinuite. Dupe șase luni se poate umple la loc cu cerneală. Il recomandăm cu deosebire călătorilor, doctorilor, advocaților, elevilor care copiază cursurile profesorilor și în genere tutulor persoanelor care scriu mult și vor să scape de dificultatea de a tet muia condeii în cerneală.

Prețul : 3 lei și 50 bani.

Toate aceste se pot comanda prin administrația „Revistei Literare“, în aceleași condițiuni ca obiectele anunțate pe contra pagina acesteia.

Pentru Pitești și jud. Argeș, comenzile se pot face prin D-nii M. Gheorghiu & Apostol Ioan, comercianți, Pitești.

HOGG, Farmacian, strada, Castiglione, 2, la Paris,
singur Proprietar.

HUILE HOGG

OLIU DE FICAT DE MORUN NATURAL

De uă eficacitate sigură, constatată printr'ă experiență de mai bine de 25 anii, contra: Maladiilor de pept Phtizia, Bronchite, Guturale, Tuse tenace, Afectiuni Scrofuloase, Tumori glandulare, Maladii de piele, Dartre, Piele albe, Slăbiciunea generală, etc., și pentru a întări copiii slabi și delicat; este dulce și lesne de luat.

A se feri de Oleiurile comune și mai ales de acelea a carora compozițiuni, imaginate de speculațiune pentru a înlocui oliul natural sub preț de ai da uă eficacitate mai mare și un gust mai plăcut; elle nu fac de cât a irrita și a obosi în zadar stomachul ba chiar pot fi și periculoase câte uă dată.

Pentru a fi sigur de a avea adevăratul oliu de ficat de morun natural și pur, a' și procura OLIUL LUI HOGG care nu se vinde decât în flacone triangulare (model depus).

A exige numele lui Hogg precum și atestatiunea D—lui LESURU, șeful lucrărilor chimice al Facultății de medicină din Paris, care se găsește pe etichetta fie-cărui flacon triangular.

Deposite în principalele Droguerii și Pharmacii.

AUGUSTE CLOUARD, Horticultor

Antreprenor de parcuri și grădini, fost grădinar-șef al orașului București.
București, — Strada Carol, No. 58 — București

➔ Mare colecțiune de semințe de Flori ➔
graminee, legume, furage, etc., et. — Viță americană, semănată de un an.
O sută specii flori cultivate în ghiveci pentru garnisit grădina. — Unele pentru grădinari și amatori. — Capsule cu sulfat de carbon pentru stărpirea insectelor. — Catalogul se trimite gratis și franco.

Bazarul „Regal”

Casă de încredere

No. 28, — CALEA VICTORIEI — No. 28

În fața poliției capitalei.

Recomandă bogatul său asortiment de de haine bărbătești.

Un mare transport pentru iarnă:

Sacouri, redingote, fracuri și costume complete de toate calitățile, cele mai fine.

Pantaloni, desenurile cele mai moderne.

Pardesiuri și baltoane după ultima modă.

Posedă un mare deposit de stofe, efectuând ori-ce fel de haine după comandă.

➔ Prețuri moderate ➔

Se garantează serviciul cel mai prompt și acurateța cea mai escesivă.

POMI RODITORI ALTOIȚI

— DE DIFERITE SPECII —

Din cele mai renumite calități și de diferite etăți

— Grădina
numită Brăselea

se află de vânzare la
GEORGE IOANID

Sub. Icoana
Str. Polonă, 126

Pentru mai multe calități de diferite fructe, între cari și noile varietăți de pere numite: *Regele României, Regina României, Mihai-Bravul, Ștefan cel mare*, etc., am premiate cu următoarele recompense de I-a clasă:

- 2 Medalii de aur la *Expoziția de horticultură din anul 1868.*
- 2 Medalii de la *comișul agricol de Ilfov din anul 1881 și 1882.*
- 1 *Ordinul Coroanei României pentru horticultură și promolog. 1883.*
- 1 *Diplomă de onoare cl. I-a de la Expoziția Cooperatorilor Români din 1883.*
- 1 *Brevet de furnizor al curții regale din anul 1885.*

Sunt 25 de ani de când mă ocup cu pomologia, dezvoltând această artă, am avut și am dorința statornică, d'a vedea întreaga Românie înzestrată cu cele mai bune fructe, pentru ca Ea să ajungă a se mândri vis-a-vis de celelalte State în privința calității fructelor.

Pentru realizarea acestui scop, pe lângă ostenețele și sacrificiile bănești ce am făcut, am hotărât a reduce și prețurile pomilor la jumătate din cele prevăzute în catalog, ca prin această efințitate să și poată procura ori-cine din toate speciile ce ar avea dorința.

Asemenea am făcut o însemnată reducere de preț și pentru alte 15 specii de pere, producțiuni noi, ce nu se văd în catalog, adică, *Regele României, Regina României, Mihai-Bravul, Ștefan cel Mare*, etc. — Acestea le vindeam mai înainte cu preț de 10 Lei bucata și acum vor fi numai cu 3 Lei.

D-nii amatori din capitală și din districte, care vor dori a avea catalogul, sunt rugați a se adresa prin epistole la zisa grădină și îndată li se vor trimite.

Iscăliturile rugăm a fi cât se poate de descifrabile.

Timpul plantatului pomilor pentru primăvară fiind sosit, D-nii amatori sunt rugați a grăbi trimiterea comandelor D-lor, de oare-ce, cu cât pomii se vor planta mai de timpuriu cu atât este mai bine,

B. WENIGER

— CROITOR —

Enlevardul Elisabeta No. 8. — București

Primește comande pentru tot felul de haine bărbătești, executate după ultima modă, cu stofele cele mai fine și cu prețuri excepționale de moderate.

Posedă un mare asortiment de stofe pentru toate sezoanele.

SERVICIU PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

„LUPTA FENTRU LUMINĂ“

„LUMINA PRIN LUPTA“

REVISTA LITERARĂ

APARE ODATA PE SĂPTĂMANA

DIRECTOR T. H. M. STOENESCU

VACA BABEII FLOAREA

Lăcomia perde omenia!

Bine a zis Românul care a zis aceasta.

Iacă ce s'a întâmplat Babei Floarea și ce dovedește temeinicia graiului românesc.

Ci-că baba Floarea, cu pērul alb ca mița oaei albe, și fața sbîrcită ca unda suflată de vînt, iar în gură nici un dinte, se ruga lui Dumnezeu zi și noapte să 'i dăruiască o văcuță, să 'i dea lapte, că laptele e hrana bătrînețelor și a gingiilor vădane de dinți.

Dar în loc de văcuță, n'avea baba Floarea de cât o biată capră, al căreia ied împărțea laptele ei cu baba.

Intr'o zi, se scoală dis de dimineață să mulgă capra, înainte de a o slobozi la pășune, când iacă, pășind pragul tindeii, piciorul babeii dă de un mototol de borfe..

— Ce-o fi? gîndi baba.

Cum era de bătrînețe încovoiată șira spi nărei, de căuta mai mult spre pămînt de cât spre ceriū, baba Floarea n'avu mult timp să, se plece ca să vadă că nu era boccea de borfe, ci un biet copilaș lepădat de o mamă rea...

— Ei, ce te faci, babo? se întreba Floarea rîzînd. Iacă! un copil îți trebuia ție!..

Numai cum avea inimă bună, baba luă pruncul în brațe și 'l desmierdă, zicînd:

— De, 'i sugă și tu cu iedul la capră... Ce mi-o mai rămîne în uger, mi-o ajunge și mie, că bătrînețile nu-î cea marea pagubă de n'or avea cu ce să dăinuească...

II

— Petre! zise în acea vreme, Mântuitorul Isus Hristos, din ceriuri căutînd cu privirea spre bordeiul babeii Floarea; Petre! Vezi tu ce se petrece acolo, în țara Românească, în Buda a pustie, unde șade baba Floarea?

Sf. Petru se uită prin gaura cheii raiului, ca să vadă mai bine și, ca prin ochian, zări pe baba Floarea ținînd cu drag la țîța caprei pruncul ce găsise la pragul bordeiului său.

— Câtă milostivire, Doamne, zice sf, Petru, în inima bietei babe! Ea n'are pentru sine de ajuns lapte de la o capră, și dă ce bruma mai are la un copilaș străin.

— Tot mai sînt suflete bune pe lume, Petre... Bucură te, zice rîzînd Mântuitorul: n'o să 'ți rămîna raiul de tot pustiū! Dar și-ii una, Petre?... Se cade să rîsplătim babeii Floarea pentru bunătatea ei de suflet... Haide, Petre, încalță-ți opincile de fier și să pornim iar pe lume...

III

— Boc, boc!..

Dumnezeu și cu Sf. Petru bat cu toiagul în ușa bordeiului babeii Floarea. Ea vine și deschide:

— Bueuroși la oaspeți, mamă bătrână? zise Sf. Petru, intrînd cu Domnul Dumnezeu.

— Poftim, cu ce o da Dumnezeu... Ca la casa ălui sêrac, zise baba, închizînd ușa după ce intraseră cei doi călători.

— Apoi, o da Dumnezeu, zise Mântuitorul, făcând semn lui Sf. Petru cu coada ochiului. — Dă-ne, mamă, ceva *lăptișor*, că mălăiū avem noi în traistă..

Baba se uită pe furiș la copilul care dormia în copae lângă vatră și un moment pare ca stătu pe gânduri. Cugetă biata bătrână: de daū laptele, cu ce să hrănesc copilășul?.. — Eī, dar să le daū partea mea, își zise îndată Floarea, că n'oiū mai muri de foame până mâine...

Așa și făcu.

Pe când Mântuitorul gusta cu Sf. Petru laptele din strachina cea frumos smălțuită și cu linguri de lemn nouă-noulițe, baba grija de copil ce se desvelise...

— Petre, adevăr grăiesc ție, femeea aceasta mă minunează: ne-a dat cea de pe urmă picătură de lapte cu care avea să potolească azi chiar foamea ei...

Așa șopti Mântuitorul lui Sf. Petru, apoi chemând pe Floarea:

— Mamă bătrână, dar laptele ți e de capră. Vacă n'ai?... BCU Cluj / Central University

— Să am vacă?... Nu mi a dăruit una Dumnezeu, măcar că mult mă rog... nu atâta pentru mine, cât pentru plodanul ăla sărăcuțul...

— Da bine, Petre, zice mântuitorul rîzînd, ce o fi, gîndind Dumnezeu, de n'a auzit până astă-zī rugăciunea mătașei?

— Păi că n'o fi avînd numai pe baba Floarea de ascultat, sfîntulețul de Dumnezeu, întrepruse bătrîna, aprópe supărată că cineva grăește cu neevlavie de Dumnezeu.

După ce se ospăta.ă cei doi Sfinți călători, mântuitorul zise lui sf. Petru:

— Petre, ian bate de trei orī cu furca aia a babeī, de colo din grinda casei, bate în pripiciul hornului.

Cînd sfârși de bătut a treia oară, numa ce, la ușa bordeiului, se auzi mugind o vacă cu vițel.

Baba Floarea rămase încremenită...

— O vacă cu vițel la ușa bordeiului, jupânilor!.. A cui o fi oare?

— E a d-tale, bătrîno, zise Mântuitorul-

Iacă de acum ai lapte pentru copil și pentru bătrînețe unse.

Baba Floarea nu se putu stăpîni de a eși pe dată afară, și, cu inima voioasă, desmerdă pe murga, care par'că cunoștea pe bătrîna de anī de zile, așa se bucura de a o vedea.

III

Eī, dar cei doi călători porniră.

Până să 'și dea seama mai bine de ferireea ce-i venise, călătorii eșiseră și plecaseră.

Numai ce te faci cu purdalnica de fire omească? cu cât are mai mult creștinul, cu atît poștește mai mult!

— Am o vacă, își zise baba Floarea.. Adecă de ce să nu am douē? Ce au făcut călătorii, așa pot face și eū. Ia să iaū și eū furca din grindă și să bat pe pripiciul căminului.

Cât gîndi așa și făcu.

Numai cât ai clipi din ochi, Murga începu amugi cîmplit în bătătura bordeiului... Se uită Floarea pe ferestrucă... Ce să vadă?... Un lup mare cât un taur doborîse vaca și o mîanca.

Lăcomia perde omenia!...

Nu se mulțumise Floarea cu ceea ce 'i dăduse Dumnezeu. A venit lupul să 'i ia darul...

Baba se puse pe plîns, amar cîindu-se.

V

— Da bine, Doamne,—dupe ce te-ai miostovit de ai dat babeī o văcuță, de ee i-o luași, trimițînd un lup? întrebă mîhnit Sf. Petru.

— «Nemulțumitorului să ia darul», zice neamul românesc, cu dreptate, rîspunse Mântuitorul...

Numai iată că vine iute la Mântuitorul, Sînta Maria, maică-sa, și-i zice:

— Fiule, uite colo, în bordeiul Floarei, cum își înneacă plînsul, grijind de un copilăș... Iartă-i greșala, fiule, ca să știe ome-

nirea că în casa unde găsește milă și adăpost copilul lepădat, nu încapе jalea și sărăcia...

— Amin, zise Mântuitorul...

Și din acea clipeală, murga iar se arătă babei Floarea, întreagă și sănătoasă, de și freca biata femeie ochii și se întreba oare n'a visat ea lupul?...

Da să mai bată și ea cu furca în pripiciu, ca călătorul, ca să mai aibă și a doua vacă, ca mai ba!

Ba adecă, furca o lua baba în brâu și toarsă în și lână, de făcu țoale țincului, de nu duse lipsă nici băiatul, nici dēnsa.

— Hei, furca harnică face minunăți nu numai în mâinile lui Dumnezeu!...

Dar :

„Lăcomia perde omenia.”

V. A. URECHIA

DESPRE FERICIRE

Nu e nici o tendință mai generală care să aibă un caracter mai definit și mai asimilat cu natura omenească, de cât aspirația către un punct culminant al dorinței sale, și care, învăluind întreaga masă a suflării omenești, ia diferite proporțiuni și forme, după cum însuși elementul moral și intelectual al fie căruia, simte mai mult golul ce se întinde înprejurul său, și caută să străbată un orizont mai întins.

Am putea zice dar, că fericirea este realizarea aceluși vis neconținut așteptat și căutat de toți, acel bine satisfăcător al sufletului atâta de greu de aflat pe pământ, pe cât este de sublim în închipuirea noastră.

Dar să presupunem pentru un minut, că acest bine, atât de invocat de întreaga omenire, am parvenit o singură dată în viață a l' coprinde în brațe.

Oare pentru cât timp, și sub ce formă se prezintă ființei noastre, care singură este supusă la neconținute transformări, de la începutul vieții și până la sfârșit?

Surisul unei mume țintit în ochii unui

prunc înotând de veselie pe brațele sale, este oare o fericire pe care dēnsa poate pune temeiul, în mijlocul unei lupte înverșunate față cu existența, cu nevoia și lipsa de toate zilele?

Oare acest zîmbet nu este adesea întreprupt de temerea unui revers, care ar putea să l' sfărâme de legile neînduplecate ale naturii?

Surisul acesta nu este o clipă ce plutește în necunoscut, un fulger care luminează, ori o cărare de flori, ori un abis ce se desfășură la picioarele sale?

Avem însă speranța; o singură armă adevărată și puternică cu care ne apărăm în cazurile cele grele, când teama ne coprinde sufletul și viitorul ia forma unei fantome de rău augur.

Ast-fel ajungem, sărind și jucând, la pubertate, isbindu ne de la începutul acestei epoci de cerințele cele grele ale unei vieți care începe, și numai atunci întoarcem înapoi privirea noastră, cu regret, tacsând de fericita singură copilăria, fără să ne fi dat seama de dānsa atunci când am avut-o.

Dar tinerețea, acest leagăn al vieții nu e oare înconjurat de florile cele mai suave, de un cer în care tot ce scîlpește pe dēnsul se pare a fi creat pentru dēnsa? De câte ori această vîrstă încrezătoare în farmecul, forța și aspirațiunea sa, nu a întins mîna spre a culege o floare fără ca să o retragă sîngerîndă și fără ca să poată smulge din suflet acel ghimpe, care înveninează de multe ori restul întregii existențe?

Cu fruntea sus, dar cu inima bolnavă, atunci așteaptă experiența: o vîrstă matură, care să l' răscumpere printr'o activitate neînteruptă și prin tot ce poate avea mai prob, acele rane care sîngeră sub coasta stîngă a necunoștinței, și pe care le-a primit din sărutările unor vise sburătoare.

«Acum că sînt pe drumul cel adevărat, își zice fie-care, eroare nu mai poate avea loc». Și din acest punct răspēntiile vieții luând diferite direcții, fie-care apucă pe aceia pe care o crede mai nemerită.

Se întâmplă adesea să credem, că bogatul și săracul sunt două condițiuni diametricale-țe opuse, când ele se pot atinge în cele mai multe puncte, dacă vom privi prin microscop în adâncul inimii fie-căruia, și vom scruta într'un mod analitic, câtă tocire de simțuri este în inima bogatului, câtă minciună și invidie îl înconjoară, și cât senin este în micul orizon al dorințelor unui sărac care la adăpost de orî-ce răutate din partea semenilor săi, își roade în întuneric bucățica de pâine uscată.

Soldat, poet, om de legi, sau de știință; fie ministru, preot, rege sau împărat, viața lor este o luptă neconținută între aspirație și realitate; iar desnodământul o complectă desamăgire, în urma căreia la toți le place a crede mai bine în neșansă, de cât a se pătrunde că aripile noastre se avîntă neconținut în gol.

Unul ucide, înneacă în flacări și sânge pe semenii săi, fără să se întrebe de motiv, și atunci când a parvenit să ducă pustiul și dezolarea în sinul celui învins, crede că a ajuns la țelul dorit, chiar cu paguba unei mâini sau a unui picior, pe care le dă voios în schimbul unor semne de răsplată, care n'aū de cât o valoare închipuită. Dar gloria are farmec, și pentru asta el trebuie să renunțe la voința și cugetul său, să se supue unei ordine de tiranie, care îl coboară atîta de jos, pe cât crede că a ajuns la treapta cea mai înaltă.

Scriitorul în avîntul închipuirii sale, vinează un ideal: și admit chiar că producțiunile sale i-ar alina multe din mizeriile la care este espus; dar urgia ce se năpustește asupra-î, dar patima cu care este judecat, fie orî-cât de nedreaptă și nemeritată, nu înveninează existența sa, lăsându-î dreptul ca să intre în admirația și iubirea tuturilor numai după ce a încetat de a mai fi? Savantul care a muncit o viață întreagă, atinge vre o dată scopul propus, când lumina pe care o cată îi sleeste puterile, făcîndu-l să alerge după mirage din pustii? La începutul carierii muncește cu speranța că o va ajunge

într'o zi, și renunță la plăcerile vieții, pentru ca să aibă satisfacția că bătrînețea infirmă și greoaie să i spue: nu știi nimic.

Miniștri oblăduitori integri! voiți a conduce masele la fericire, sau serviți o cauză personală, cauza voastră proprie?

Loviți, îngenuchiați și apăsați pe cei neputincioși din convingere, sau fiind că nu puteți face alt-fel?

Atunci, care vă este satisfacția?

Mărirea, pentru că străluciți trei zile din viață prin blestemele și disprețul tuturilor?

Și voi cari vă închinați,—misionari ai unei credințe în care nu credeți, puteți să 'mî spuneți care vă este mângăierea și fericirea când știți că ați petrecut viața într'o minciună?

Dar voi regi și împărați, cari vă puneți pe cap coroana c'un drept de stăpînire, cu dreptul că vă vine din cer, ce satisfacție simt sufletele voastre, când vă asemuiți unei puteri supreme, voi cari nu sînteți în stare să faceți să cadă o picătură de apă în semănătura popoarelor voastre, nici să porunciți unui bob de grîu ca să se coacă?

Regi, nu cred în puterea voastră, pentru cuvîntul că nu puteți ceia ce voiți.

Nu cred în fericirea voastră, pentru că dușmănia și falșul ce vă înconjoară, în laudele și hosanalele ce vă aduc supușii voștri, sînt cutiile de surpriză ce se dau copiilor, și din care ese cîte o gogoriță, atunci când nu se așteaptă, pentru că, avînd două mâini și două picioare, nu aveți în plămîni voștri mai mult aer de cât orî-ce alt muritor, cu un cuvînt, pentru că sînteți oameni.

Dar cred că această tendință născută în fie-care om, este adesea orî un joc al nervilor, care se întrețin printr'o luptă energică, și care în oare-care momente de reușită îi produce un fel de legănare măgulitoare, numită fericire.

Acest efect este decî rezultatul educației noastre, și e singura condiție care ne împinge mai mult sau mai puțin pe acest drum atît de sterp

Precum desvoltarea intelectului este rela-

tivă, și variază după individ, asemenea și aspirațiile și tendințele sunt mai largi sau mai restrânse.

În sistemul nervos lupta devine cu mult mai arzătoare și mai violentă de cât în sistemul limfatic.

În savant dorința fericirii, devine cu mult mai greu de realizat de cât în sfera restrânsă a unui om incalt. Cel d'întâiu nu se mulțumește să facă un pas. Ar percurge întregul firmament fără să se oprească, dacă aripile sale nu s'ar osteni, și nu l'ar întoarce de unde a plecat, pe când cel-alt, prin condiția în care se găsește, și prin restrângerea pretențiilor sale este mai aproape de realitate.

Deci, și unul și altul poartă în sînul lor pe același Prometeu, care îi povățuește și care îngreuiază sau luminează calea pe care au apucat.

Să luăm însă un tip mediu: un tip care să împlinească condițiile cele mai esențiale ale fericirii.

Să ne închipuim că forța, cultura, experiența, averea, mărirea, sînt întrunite în ființa care am ales-o ca subiect. Voi merge mai departe, lăsând-o ca să vorbească singură; căci ast-fel ne vom aduce aminte, de câte ori în viață am auzit zicîndu-se:

«Sunt fericit, sunt bogat, nimica nu'mi lipsește.»

Și, într'adevăr, sînt cazuri unde mîna norocului a semănat peste aceste capete toate bine-facerile sale, în chipul cel mai generos.

Pămînturi încântătoare, palate și tesaure demne de un Ceresus, sînt de sigur niște măguliri care îl face indiferent pentru suferințele altora, ca un lucru pe care nu l'a cunoscut nici odată.

Dar într'o zi, sătul și obosit de atîta mult bine; își aruncă privirea pe fereastră, și un cerșetor îi întinde mîna.

Sdrențele sale îl fac să tresară; într'o clipeală a judecat prin paralel. Ce distanță norocul a pus între el și nenorocire! Dar din acel moment un ghimpe se înfige în inima sa, cugetînd la mulțimea de săraci,

infirmi, lipsiți de painea din toate zilele, din acel moment, zic, toate bine-facerile soartei se schimbă pentru dînsul într'o imputare nemeritată, iar risipa de toate zilele care curge prin zădărniciile oaspeților, devine pentru cugetul seü otrava cea mai puternică.

Cu acest amar pe buze se depărtează și caută un alt curs de idei mai împăciuitoare; pașii se încep a deveni nesiguri și inconștienți,—dar o întimplare bizară se pare că și-a pus în gând ca să-și rîză de tot ce până aci făcuse fericirea și mîndria sa.

Un car funebru care trece pe la porțile sale, îi amintește ziua în care va trebui să se despartă de toate bunurile lumii. El singur îi dă măsura zadarnicii amețeli în care și-a petrecut viața.

Ce refugiu ne rămîne dar?

Să luăm în scrutare credințele religioase: încrederea oarbă și fără discuțiune într'o viață vecinică și fericită. Avem exemple viețuitoare, care ne atestă o stare de liniște și de satisfacție, în mijlocul unui potop de nevoi și de suferințe fizice, precum și istoria religiunii, care ne înfățișază pe martiri suferind fără a se plînge, în scopul de a obține o resplată neasemuită cu cele de pe pămînt.

Există dar o fericire pentru a-și ajunge scopul?

De sigur că da.

Dar această fericire este cu totul personală. Ea nu răspunde nici la nevoile omenirii, nici îi poate aduce vre-un folos cultural. În această stare de credință dacă s'ar fi dilectat întreaga omenire, unde am fi fost azi?

Condiția unei fericiri de felul acesta nu admite nici lumină, nici cercetare. Ea voește o supunere oarbă, fără control, și știința care este singurul mijloc de îmbunătățire a existenței noastre, îi dă o desmințire flagrantă.

Dar se va zice: Ateismul în care înotăm mare parte, fără să avem curagiul de a mărtuși, este el mai potrivit cu condițiunile fericirii?

De sigur că nu.

Pentru că ne spune adevărul, golaşa precum este ; şi în atare condiţiuni, adevărul său este o lovitură crudă pentru toţi câţi îl cultivă.

Mă rezum dar în credinţă că fericirea există în fie-care om, când are cugetul curat, când are destulă inteligenţă ca să poată trage foloase numai de ceea ce norocul îi oferă, că dânsa este foarte relativă, că se presintă sub diterite forme, şi dacă prea mulţi o tăgăduesc, este că prea puţini o înţeleg.

Colonel G. BOTEANU.

SFINTA MEA

Scris e 'n cărţi că de vrea omul

Să se cureţe de rele,

Să se roage celor sfinte

Căci nu'l scapă de cât ele

Vrënd şi eu să 'mă vindec viaţa

De fatalul ei mormânt

M'am rugat de cele sfinte

Chiar la toate câte sunt.

Insă până azi nici una

Nu putu pe leac să'mi fie

Singură a mea iubită

Mi-a dat viaţa de vecie.

Şi de-aceia zic adesea

Şi am să zic de-aci 'nainte,

Că ea singură-î mai sfântă

De cât toate cele sfinte.

Ioan Sărăţeanu.

CUGETARI

Omul cel mai defectuos este, în general, cel mai bun observator al defectelor altuia.

Adevăratul merit este modest ; modestia este un merit.

Nu e destul însă ca cine-va să fie modest, pentru a fi în acelaş timp şi meritos.

S'a zis că femeea este ca umbra : alergî dupe ea ? fuge de tine ; fugî de ea ? aleargă după tine.

Atunci, n'ar fi logic—spre a 'i vedea la-o-laltă ca femeea şi bărbatul să fugă—continuă unu de altul ?

D. ROOO.

STROIE CORBEANUL

DE

ALEXANDRU LAZARESCUL

(LAERȚIU)

II.

Ast-fel, nimicindu'şi personalitatea, se considera ca lucrul lui, ca proprietatea numai a sa. N'ar fi scos o singură plângere, când ar fi sărîmat'o într'un mod său într'altul. Nu era oare a lui spre a face cu dânsa ce va voi ?

Pasiunea ei pentru dânsul era în așa grad, în cât, trecînd marginile ordinare ale vederii şi auzirii, adesea îl auzia său îi pareea că'l aude venind din depărtări foarte mari, or îl vedea vorbind pandurilor în tabără, avînd cutare sau cutare expresiune, sau stînd cu căutătura întoarsă spre casa unde ea se afla. Simţia atunci că ceva cald îi a lerga spre inimă, că pieptul îi bate mai des şi mai apăsător, că ceva îi strînge sînul cauzându'î o mică durere, care cu toate astea îi plăcea. În această situaţiune îl aştepta pînă când se întorcea; atunci se lipia de o dată de sînul său.

Sofia era una din acele creaturi ce natura concepe în momentele sale de ferilitate amoruri, culcată cu dor mare pe marginea unui lac azuriu, scînteind la lumina fosforică a lunei, într'una din cele mai desfătătoare serî de Maiu.

Totul într'însa era vis şi sentiment. De'î aţi fi atins buclele de un negru închis, sau umerii de un ivoriu lustruit, or braţele de faguri albi, aţi fi simţit că ceva mişcă, surură, produce o armonie sub contactul degetelor doamniei voastre.

Imî pare rău că, neputînd'o pipăi, n'o putea'î măcar vedea : aţi zice, adică aţi fi zis,

că e *visul de frumusețe al sântei Fecioare*.

Un singur lucru într'însa nu 'i sta bine : avea nu știu ce care te făcea să crezi că n'are să rămâie mult timp pe pământ.

Cărei înrîuriri misterioase se poate atribui întâmpinul neînțeleș al atât grații externe și frumuseții ale inimei?

Care este acea inteligență nevăzută care așează într'o ființă atâtea admirabili calități, pe când altora le refuză și însăși pâinea neagră a frumuseții?

Nu s'au văzut oare atâtea gâturi uscate, atâtea nasuri tescuite (să te străvezî prin ele) atâtea figuri fără sprîncene, în forma unei mari nuci de cocos, atâția umeri scoși în sus ca un oblic de șea țărănească ! Dar atâtea bărbii aruncate spre nas ca partea de jos a semi-lunei și acei dinți lași, strîmți și rari ca o greblă ! Dar acei ochi blegoși, abia deschizându-se sub două mari pleoape ca sub două capace sferoidale ! Adăogați la o gură ce ese din figură afară ca un promontoriu (uscat din cauza a două nări cavernoase ale unui nas cărn), adăogați, zic, niște buze late, groase, de o roșată spălăcită și restrîngându-se ast-fel, încât te face să crezi că or persoana este în posesiunea a două perechi de buze or că ține vîrfurile limbei afară, și spuneți'mi apoi dacă acestea ficele Evei sînt !

Câte june domnișoare cu aspirațiuni la maritagiu n'ăi pus d ta, scumpe lectore, în rîndul acestor varietăți ale speciei feminine !

Aștept de la d-ta răspunsul, căci din colecțiunea urîtelor, nici una, sînt sigur, nu va voi a'și recunoaște portretul în galeria de mai sus.

Dacă soarta noastră este ca să nu ne putem prăsi de cît într'un fel de pământ, n'ar fi oare de dorit ca naturalistii să cugete măcar la ameliorarea fizică a acestor mamifere ?

Sofia era frumoasă de acea frumusețe care uimește, care îi da un drept absolut la viață

Din cceasta s'ar crede că atâtea alte fe-

mei urite n'ar mai avea de cît să moară !

— E ! Dumnezeu ! or cît de regulat s'ar părea lucrul, credeți însă că așa se întîmplă în realitate ? — O ! nu : ele se consoă, trăesc și'și răsbună. Satisfacțiunea eumenidelor acestora este că cel mai lung timp al vieții noastre îl trecem în compania lor, și, dupe ce murim, spre a ne face mormîntul încă mai negru, se pun de ne plîng atît de urît.

Trăinicia acestor șoimane este de necrezut. Rar s'a văzut din acele gingașe și suave creature atingînd leagănul iubit al unui blond nepoțel, pe cînd din grupa celor-l'alte tot-d'a una am întîlnit o droaie de strănepoți fugînd speriați la apropierea strămoașei lor, uscată ca o sibilă și care îi punea pe goană cu bastonul noduros al bucului lor.

IV

Drăgoiescii și împrejurimile sale sînt transformati într'o adevărată tabără militară.

Satul e plin de plăiași, poterași, vînători și haiduci, atrași unui din regiunea muntelui, alții de pe latura Dunărei. Toți acei drumași pe cari împilarea îi pusese în rebel cu autoritatea zapciilor greci și a beșliilor turci, sînt în tabăra lui Stroie cu micile lor căpităni de altă dată.

Toți vechii panduri, îmbetrăniți la umbra fiintelor lor de odinioară, mîngiați în zori de zi de sunetul cornului, rămași fără mijloc de viațuire prin desființarea milițiilor române, luând cei d'intîi pistolul, carabina și iataganul, se pun acum voioși sub ascultarea unui cap care le promite întoarcerea stărei de altă dată și îi nutrește.

Exemplul lor atrage pe dorobanți și pe poterași, cari, ne mai putînd îndura brutala îngâmfare a deliilor turci și arnăuților de sub stăpînirea grecească, părăsesc serviciul cu grămadă și vin de se așează sub drapelul român.

Toți conjurații de la Bengesci sînt la Drăgoiesci, fie-care în fruntea unui număr

de voluntari mai mult sau mai puțin bine echipați.

Aceste mănuchiū de oaste română, se urcă la aproape trei mii de oameni, dintre cari șase sute călări pe cei mai fugoși încurătorii din șesurile Doljiului și Romanaiilor.

Căpitaniiile cele mici sūnt contopite în patru comandamente principale. Pedestrii formează două despărțiri de câte o mie de oameni fie-care, avēnd de comandanți pe Dinu Vladimirescul și pe Mateiu Bechianul sub cari vin îndată căpitanii Moangă, Nițu Obedeianul, Dincă Brătășanul, Pană Crăsnarul, Tilă Rovinarul și Nestor Jitianul, afară de căpitanii cei mici ai cetelor primitive.

Călărașii asemenea sunt împărțiți în două cete, avēnd de căpetenie una pe Șerban Magherul și alta pe Petre Fărcășanul, iar ca comandanți de escadron pe căpitanii Alexe Coțofeanul, Sandu Brădiceanul, Tudose Bălșanul și Gruia. Jugarul (amicul nostru Christofor, căruia se dedese această poreclă încă din monăstire, fiind că îi plăcea să ciopească juguri).

Artileria, compusă din șase tunuri de munte, este comandată de Vasile Stojolanul, ajutat de Stoica Orcan și Mircea Ungurel.

Luând comandamentul suprem al acestei armate, după alegerea unanimă a căpitanilor mari și mici, Stroșe, în urma unui exercițiu bine condus, putea acum să se considere de ajuns bine pregătit spre a întreprinde un atac de față în contra garnisonii din Tîrgul-Jiului.

Or-cât ar fi dorit să mai adaste sporirea oastei sale prin numărul de voluntari ce îi sosia din toate părțile Olteniei, două cause îl nevoiau să decidă mai curēnd atacul.

Oamenii săi, nemulțumiți cu simplele exerciții zilnice, începeau să murmure în contra acestui fel de viață, în care bărbăția lor se cheltuia în jucării de copii. Acești veterani, deprinși a înfrunta moartea pe fie-care zi, nu se puteau deda cu acel fel de lupte ce li se comanda, și în cari împușcau regu-

lat de două ori pe zi scândurile de fag și tăiau vântul cu latele lor spade.

De altă parte Nemții, cari erau în număr mic în Tîrgul-Jiului, puteau fi întăriți de la un moment la altul de un corp de armată, despre care se vorbea mai de mult că are să sosească. Într'un ast-fel de cas nu'î mai rămânea de cât sorții unei alternative de o potrivă desavantajoase: a se bate desperat sfărâmându'și oastea în sfărâmarea inamicului, sau a se retrage în altă parte demoralizându'și oștenii mai înainte însuși de a'î forma în corp de armată.

Mai era o considerațiune: o primă victorie în contra înamicului, pe lângă efectul moral, căta să aibă de rezultat cuprinderea depozitului de arme și munițiilor de rebel ce aveau Nemții în oraș. Aceasta putea fi o adevărată bine-cuvēntare cerească.

Din parte'î, garnisona din Tîrgu-Jiului, încunoștiințată despre neașteptata formare a unui corp de panduri, fără a se mai gândi că aceștia meditează o lovire cutezătoare, decisese a trimite un escadron de ulani spre a'î risipi și speria.

Garnisona era compusă din două mii de oameni cu o baterie de artilerie ușoară: comandantul însă nu credea că ar fi nevoe să puie în mișcare atâta lume, pentru așa puțin lucru — Ce era mai mult de cât niște *cioare de Români* veniți acolo numai pentru furtișag!

Un fin de botez al protopopului Megherul, trimis de soția acestuia, aduse această veste, adăogând, pentru bucuria celor mai setoși de luptă, că Nemții erau pe drum.

Trimisul, întrebat despre ziua plecării sale de acasă, răspuse că în noaptea viitoare căta să fie trei nopți.

Această declarațiune a finului Mercure, care era un băiat de cinci-spre-zece ani, nu da o idee destul de lămurită despre intențiunile ostilii ale Austriacilor. Judecând după depărtarea locului, or cât de domol 'și ar fi regulat pasul, ei urma să fie la Drăgoiesci încă din noaptea trecută, în cât mesagerul, în starea regulată a lucrurilor, sosind tocmai

acum, nu'i mai rămănea de cât să întrebe pe popa satului în ce parte a fost bătaia.

Se întemplantase dar ceva Nemților acestora pe drum: or căși luaseră seama, or că, punându-se să doarmă, le furase cine-va caț. Băiatul rîse de presupunerea acestei din urmă farse (care ar fi dorit să li se întemplete), dar încredința că 'i-a văzut cu ochii lui plecând.

În toate ceasurile, Stroie, fiind decis a ataca pe Nemți și părându'i bine că această circumstanță, ce'i scurta drumul, chiamă îndată pe căpitanii spre a le împărtași bucurătoarea știre și a le supune planul lui de luptă.

Lucrul nu cerea mare bătaie de cap. El lăsa în tabără jumătate din oaste. spre a primi pe Nemții cari sosiau, dacă cu toate astea aveau de gând să vie, iar cu cea-l'altă jumătate se ducea să scoată din oraș pe cei ce mai rămăneaū acolo.

Planul fuse adoptat în unanimitate, dupe o scurtă explicațiune dată comandantului Bechianul, care la început era d'o altă părere: voia adică să ardica toată tabăra din Drăgoiesci și să o trîntească în capul Nemților din Tîrgul-Jiului, pentru cuvântul, zicea el, că niște dușmani așa de spurcați cum erau, se convenia a fi turțiți d'o dată, fără să le mai dea nici măcar pas să sufle,

(Va urma)

CUGETĂRI MARI ALE UNUI OM MIC

~~~~~ Omul nici când se nasce, nici când moare, nu aduce, nici nu ia nimic cu densus. Avis avarilor și celor lacomi de avere.

~~~~~ Căderea celor mari este mai lesnicioasă și mai sgomotoasă de cât ridicarea celor mici.

~~~~~ Meritul nu este de a câștiga, ci de-a păstra.

~~~~~ Acela este om care scie să lupte și să reziste adversităților vieții.

~~~~~ În or ce treaptă de mărire socială sau politică te-ai afla, nu uita că ești om și supus periciunei.

~~~~~ Singura avere care nu se perde, este meritul și talentul.

~~~~~ Republica este guvernul tuturilor și pentru toți. Monarhia este guvernul cător-va contra tuturor.

~~~~~ Adevărata fericire consistă în mulțumirea de sine.

~~~~~ Cugetarea este viața sufletului pe când mișcarea este viața corpului.

~~~~~ Toată lumea nu poate să 'ți facă rēul care ți-l faci singur.

~~~~~ Suferințele sunt o școală practică și o învățătură folositoare omului.

~~~~~ Să mori, dar să nu mori mortăciune.

~~~~~ Eseluivismul în politică este moartea partidelor.

~~~~~ Monopolul în comericiū este ca despotismul în politică. Unul ucide cultura, cel-alt libertatea.

~~~~~ Sărăcia cu cinste este preferabilă avuției fără cinste.

~~~~~ Făgăduela dată e datorie curată.

~~~~~ Oamenii slabi de ânger, când sunt la putere, apucă câmpii.

~~~~~ Adevărata filosofie este fiica rațiunei și a dreptei judecăți.

~~~~~ Omul inteligent caută a sfărîma pîedicele din calea sa, iar nu a le crea.

I. G. Valentincau.

SCRISOAREA 7^A

Șase ore de drum de fier ne despărteaū de Roma: părăsirăm dar Florența spre a vizita capitala lumēi vechi, pe cenușa căreia se ridică astă-zī capitala tinerei Italiī, ca Foenix reinăscută din ruinile unei străluciri, și a unei puteri care odinioară sgudui lumea întregă din temeliiile sale.

Dacă devoțiunea pentru pelegrin îi stoarce lacrimi de fericire la apropierea sa de obiectul dorințelor; dacă pămēntul sfînt este unica lui aspirație și mântuire; pentru mine suvenirea trecutului făcea din această cetate obiectul unicului meu vis ce am avut în viață.

Deci, cu toată iuțea trenului, timpul mi se părea mai lung ca tot-d'a-una și orizontul măi întins și măi pustiū, cu cât se îndărătnicea ca să ne ascundă acele ziduri atât de dorite ale Romei. Noroc că ceea ce ochii nu pot vedea, imaginația omului străbate într'o clipă, distanțe pînă la infinit și percurge timpul pînă în temeliiile sale cele măi adēnci, orī câte secole s'ar grămădi în fațăi.

Fie dar fanatism de rasă, sau aberațiune de moment, la tot pasul cătam cu aviditate urmele legionarilor ce cutreeraseră câmpiile și munții dinprejurul nostru, sub ăst soare arzător, sub care spada, pavăza și casca lu-ceaū pe câmpii ca o mare de foc, aprinzând în ochii și în inima fie-căruia dorul de luptă. — Totul însă era liniștit împrejurul nostru: părea că după vijelia armelor și sgomotul măcelului, legionarii, întinși la pământ, se odihneaū într'un somn adenc de biruință, acoperiți de valurile aurite ale spicurilor de grâu, sub cântecul cicalei, care sbura cu nepăsare din loc în loc, fără a se teme că vre-unul se va deștepta.

Un fluerat ascuțit al drumului de fier, îmi pătrunse inima ca o săgeată, și mă readuse la realitate. — Eram aproape de Roma. — Incepuse a se zări un lanț de arcade, lung de 20 kilometri, construit de romani în scopul de a conduce apa în oraș; și cu toate că întrerupt pe alocurea, totuși el poate da și astă-zî o mărturie vie despre întreprinderile îndrăznețe ale acestui popor. În dreapta noastră apăru deodată cupola sfântului Petru; apoi o mulțime de zidiri colosale, de palate de o arhitectură nouă, pe când în jurul nostru se vedeau ici și colo câte o colibă țărănească, într'un teren frământat de lucrările de terasament ale drumului de fier.

Eram în gară. — Ne coborîrăm pe peron, și înaintarăm tăcuți, cu un pas tremurător, pe pământul străbunilor noștri, coprinși de devoțiunea și respectul, cu care un drept credincios percurge plăcile de marmoră ale unui templu. Când ne aflarăm pe piața din spatele gării, o fântână circulară, care arunca apa la o înălțime ca de 15 metre, formând un fel de umbrelă în căderea sa, ne opri pe loc, desaturându-ne de sete numai cu privirea ei. — Era numită de italieni: *Fontana delle acque marce*.

Cum ași fi dorit atunci ca în locul unui omnibus care îți toarnă o dușe de apă rece, să nu fi întâlnit pe nimeni în drumul meu. Dar el era acolo, și antreprenorul, om foarte

întreprinzător, îmi luă bagajele din mână, mă ajută să mă sui în trăsură, și odată în cutie, imaginația cea mai caldă se deșteptă, ca dapă un vis fericit în complecta realitate a zilelor noastre.

Atâta contrast, într'un timp așa de scurt, mă aruncase, în modul cel mai sguduitor, de la o extremitate la alta.

Priveam pe ferestrele trăsorei. — Nicăeri, o cască, o pavază, o togă. — Brațele musculare de atlet, care altă dată încovoiasse fierul, acum se ascundeaū cu umiliția sub mânicele strîmte și răpănoase ale unui frac, iar picioarele de oțel din sandale se ascundeaū cu jenă în botinele de Brunel.

O stîrpitură de un metru cu barbă lungă, cocoșat și cu țilindru pe cap, era întâia făptură omenească și romană ce întâlni privirea mea.

— Otel Laurati, îmi zise conductorul.

— Laurat să fie stăpînul d-tale, îi răspunsei.

Și ca niște pachete de poștă, ne depuse în primirea stăpînului seū, care printr'un ascensoriu, ne urcă în regiunea unde ne destinasă o cameră foarte elegantă.

Făcurăm prețul camerei, ne deterăm adresa, și prin această formalitate, intrarăm ca toată lumea în realitatea lucrurilor, pe care nu cred să mai am trebuință să o mai descriu, de oare: ce otelierul, fie el roman, got, sau hotentot, este o specie de om care se asemuește întru toate, și cu toți colegii săi dupe glob, ca și cum toți ar fi turnați într'un tipar.

Această stare de lucruri însă nu ne împedica întru nimic curentul impresiunilor cu care venisem. Continuam deci a ne hrăni sufletul fără discreție cu mărirea trecutului, pe când el ne deșerta buzunarele cu cinismul prezentului.

Dar Roma nu se vede, nici nu se cunoaște în câte-va zile, și fără oare-care sacrificii; hotărîi dar de a lua un ciceron pe cât se poate mai luminat, și, de a doua zi, plecarăm în explorația acestui oraș, unic pe glob prin istoria și importanța monumentelor sale antice.

Aspectul general este foarte bizar ; s'ar crede că este o mare capitală care a suferit un bombardament, sau dezastrul unei revoluții analogă cu comuna Parisului. — În mijlocul palatelor și a ulițelor celor mai frecventate se văd coloane răsturnate, ruine de templuri și de clădiri publice, ale căror dimensiuni întrec orî-ce proporțiune din zilele noastre. — O lume dispărută alătura cu o lume nouă; o lume care doarme, lângă una care te asurzeste cu sgomotul echipajelor, al muzicilor care se desfată la soarele prezentului, pe urmele și sfărîmăturile de piatră ale trecutului.

Sgomotul și curentul format de mulțime, îmi atrase curiozitatea, și fiind-că n'aveam ceva mai bun de făcut, o urmaî. În câte-ve minute ajunsei în strada principală, numită *Corso*, în care romanii 'și-au făcut plimbarea lor de predilecție, și în care se văd defilând șiruri întregi de trăsurî de o eleganță rară, pe o întindere de mai multe kilometre. Fînd-că însă noi nu aveam la dispoziție așa ceva, ne oprirăm pe piața Antonină, o suprafața pătrată, purtând pe lătura despre *Corso* Coloana lui Antonin. Pe această coloană de formă cilindrică se află gravate de sus pînă jos diferitele răsboaie ale romanilor, atît de bine conservate în cât îi dau caracterul unei dantele.

Pe cele-l'alte trei lături ale pieței erau înșirate sute de mese și scaune ale cafenelilor, și la care putea orî-cine sa se așeze ca să asculte concertul Carabinerilor, în schimbul unei consumații oare-care. Dar ce înghesuială, ce rîsete, ce sgomot, ce răsturnături de scaune : — abia apucasem o masă și mă grămădisem cât se putea mai strîns lângă dîcusa, când mulțimea care curgea ca un puhoi din toate părțile orașului ne mai avînd loc, parte ședea în picioare, așteptând ca să te moștenească, sau să'ți șteargă locul la cea d'întâi mișcare ce vei face ca să te ridicî, spre a privi vre o păruială, sau vre-o ceartă iscată fără veste între tinerii arțăgoși.

Înțelesei repede scopul acestor moșteni-

torî, și mă înțepenî bine pe scaun. Dar unde puteam auzi ceva de sgomot ? În spatele meu o bonă cu un copil în brațe, îl hîținea și îi cânta ca să tacă. Muma copilului, o femeie grasă, groasă și fără multe fasoane, se tot împingea cu scaunul în spina-re mea, așa în cât, tot retragîndu-mă, ajunsese să staî mai mult cu peptul pe masă de cât ași fi putut zice că staî pe scaun. Mîncam înghețată și mă treceau sudorî de nădușeală. Pe o căldură tropicală, ca în ziua aceea, să duci în spate pe o romană ca aceea, nu era lucru ușor ; într'un moment de furie, hotărî să mă dau înapoi, spre a o face să înțeleagă că mă jena ; dar pace, n'am putut s'o urnesc din loc, cum n'ași fi putut urni Ciahlăul.

Mă înarmaî dar cu răbdare, și fiind-că nu puteam auzi muzica de cât ca un concert de bondarî, reluaî cursul istoric al acestuî popor, ocărînd pe străbunii săi că au furat o sabină ca aceea pe care o duceam în spina-re.

Când mă sculaî să plec, câte cincî-șase se aruncară pe scaunul meu, și formară o piramidă ca cele de la circ, vociferînd și gesticulînd unî pe genuchîi altora, alții pe spetezele scaunului; un adevărat carnaval în ziua mare, și în care tricornurile Carabinerilor se învîrteau ca morile de vînt, voind ca să'î astîmpere.

Era și timpul de a mă retrage, ora fiind deja înaintată.

A doua zi, fiind-că aveam să ne întorcem tîrziu la dejun, luarăm dispoziția ca să ne prepare o maioneză, cu peștele cel mai fin din localitate, și plecarăm legănați de amintirile istorice și de așteptările maionezei.

Vizitarăm deci pînă la ora 12 : *Trinita de Monti*, *Tempio de la Pace*, *Tempio di Vesta*, *Fontana delle Tartarughe*, *Foro Traiano* și *Foro Romano*. Coprinși de o venerație ce nu se poate descrie, ne întoarserăm acasă flămânzi și cerurăm să mîncăm.

— *Subito, Subito, signore*, fu rîspunsul din toate părțile.

Un salon im ns și lucos era sala de mân-

care a otelului; dar ce nepotrivire între tratamentul bieților pasageri și localul ce se desfășura împrejur. Cu cât lucsul și salonul era mai mare, cu atâta porțiile erau mai mici. Într-o clipă ne deterăm seama că dacă am fi consumat tot ce era scris pe listă, totuși am fi rămas flămânzi.

— La dracu, îmi zisei, nu ne știam așa mâncăcioși, dar în fine să vedem maioneza.

Un chelner, foarte elegant, ne prezintă pe o mică farfurie un fel de piramidă cât o portocală și în care trebuia să locuiască peștele precum și celelalte accesorii ale mâncării.

Atacăi cel în'ii, dar nu dădai de pește.

Mă adresați soției și nepoatei mele, dar nici ele nu fură mai norocoase.

De unde pește, dacă nu era de cât sfecle și cartofi?

Făcurăm zgomot. Chemarăm pe stăpânul otelului, care se scuză cu multă evlavie, spuindu-ne că nu era sezonul pentru pește, și, vorba aceia, în locul fragilor mâncarăm frunzele, dar p'ătirăm ca în mijlocul codrului.

În urma acestei neplăcute surprize, ne duserăm să vizităm faimosul Tîbru care traversează Roma de la nord spre sud și pe ale cărui maluri un păstor anume Faustulus găsise pe cei doi gemeni, Romulus și Remus sugând la sînul filantropiceii lupoaice: fapt cu care începe epopea atât a locului cât și a neamului constituit de dênșii.

Colonel G. Boteanu

DON GULICĂ

SAU

PANTOFII MIRACULOȘI

Comedie-vodevilă în 4 acte și un tablou

— Manuscript inedit —

de **Alessandru Depărățeanu**

(Urmare)

Scena XII

Scoarță.—Bună vremea, sluga d-tale neică Dascăle!

Pătrușcă.—Plecăciune la boeri.

Scoarță.— Uite, frate, sindrofia alcătuită numai din dame. Ha, ha, ha, d-lor le place foarte mult a fi adunate mai tot-d'a-una, (se plimbă,) mi se pare, sau în adevăr, această adunare este oare cum cam tiriakie? A? Nene dascăle? Kir Mistrîe! Ce zică?

Mistrîe.— (complimentează).

Ghiocel, (Sărutându-î mîna).—Sărut mîna, tată boerule!...

Scoarță.—O! O! să trăești fătule meu, dar ce? ce ești așa de... cum am zice, tuliului, puiule? Cu șervetu legat la gât și cu papucii în picioare într-o ast fel de strălucită adunare! (toți rîd).

Ghiocel.—Fatalitate cam per...

Pătrușcă, (făcendu-î semu).—Niște gâlci ca nucile de mări 'i-a cordit tot gâtul, și aceasta nu 'i-a venit din altă pricină, de cât din multul citit.

Ghiocel (făcînd un grimas).—Ah! și nici să mai mîncînc nu pot.

Pătrușcă.—Să silește foarte mult la compunerî.

Scoarță (salută pe Neta).—A! d neî este precum mi se pare, demoasela dv. (luî Mistrîe).

Mistrîe.—Așa, boerule.

Scoarță.—Să vă trăiască. (Mistrîe și fiica îi mulțumesc prin complimente).

Scoarță.—Ei bine, vă țineți de parolă? Eū sunt venit pe gata... logodna se va fi săvârșit? așa? nu! nu! n'aveți nici o sfială, eū nu mă supăr.

Pătrușcă.—Din nenorocire, boerule, vorba noastră s'a stricat, fiind-că tinerii nu s'aū plăcut.

Scoarță.—Nu s'aū plăcut?! ce vorbe sunt astea? Malista, într'un timp ca acesta, când căsătoriile se săvêrșesc numai prin învoiala socrilor? Eū sunt unul care n'am vîzut în ochi soția pînă cînd ne-am logodit, eū de la Slam Râmnik, și d-neaiei d'aici, îndată ce ne-am vîzut ne-am iubit, ne-am cununat, ne-am însoțit după cum se obîcînuiește în țara noastră; ce mai vreți tinere? (căt're Ghiocel). or unde te afii tîner de modă, voești ca și căsătoria să fie de modă?

Ghiocel.—Mă iartă, tată boerule! nu sunt

eū cauza. Demoazela nu m'a plăcut, pentru că n'am știut vals, polcă și cadril.

Aria No. 6

Ghiocel (cântă).

Valsu, polca și cadrilu
Le știu astăzi tot copilu ;
Numai eū n'am învățat
Cu teate că sunt bărbat,
De știam să sar prin casă,
Ca păpușile pe masă ;
Fetița zēu mē plăcea
De dorul meū se topea.

Aria No. 7

Neta

Pardon Musiu Ghiocel
Căci nu știu nici într'un fel
Nici să danți, nici să vorbești.
Nici costum să 'ți potrivești.
Ma parol d'oneor monșer
Alt nimica eū nu 'ți cer,
De cât să nu mē iubești
Ca mai rău să te prostesti.

Aria No. 8

Pătrușcă

V'am mai spus că s' învățat
Dascăl neași desghetat.
Te rog fată să 'ncetezi
Pe fiu-meū să maltratezi.
Ce știu eū știe și el :
Unul este Ghiocel
Și cu al său tată doil...
Nu mē dau pe d'alde voi.

Aria No. 9

Mistrie

Nici mistria zidărească
Nu voiū să se necinstească
Printr'o gură dăscălească,
Că'i mai jos s'o poreclească.
Eū câștig cu lucru meū,
Tu cum știe Dumnezeu!!
De dascăli și avocați
Oamenii nu s' speriați!!

Scoarță.—Ha, ha, ha! Vē certai pentru lucru de nimic! Mari sunt minunile tale Doamne! oamenii de caracter, știu și eū, de stimă, ajunși în toată firea, să filonikisim pentru o căsătorie, un nebun din partea fi-si și un smintit din partea fiu-sēū, lăsați în-colo, bre! De însurat și de coate goale na! n'am păr în cap.

Ghiocel.—Așa e, dar, tată boerule, tată boerule! D lor gândesc că e numai așa însuratu, eū știū, o prea știū, dar..

Scoarță (dând ciubucu lui Ghiocel).—Na, a-prindem ciubucu, și părăsesce gândurile alea. Tu nu ești de însurat.

Ghiocel.—Prea bine, tată boerule (Ghiocel ese; Invitații se gătesc de plecare).

Pătrușcă.—Imi pare foarte rău buni mei vecini că plecați așa de vreme, cu toate că, de și ați avut bunavoință a rămânea pēnă acum, nu v'ăți mulțumit.

Invitații.—Noi vē cerem ertăciune pentru că nu putem a mai rămânea, suntem foarte de părtați cu locuințele. (Își zic bonsoar, plecăciune, sluga; plec câte unul prin ușa din fund).

Pătrușcă.—Plecăciune, plecăciune.

Scena XIII

Ghiocel (cu ciubucu aleargă drept la Pătrușcă).—Taică, am dovedit cipicii, i-am dovedit ca și când sunt găsiți! și când ai ști cine mi-ia furat! Zēu, tătișorule, mai bine să mor! să nu mai apuc să vēz adevărată această bănuială.

Pătrușcă.—Cine e? Ghiocel?

Scoarță.—Ce e pricina?

Neta.—Câte trele perichile?

Ghiocel.—Ce trei perechi? doi pantofi, aū fost puși de vr'o 3—4 ori.

Neta (ride) hi, hi, hi, (aparte) laudăroși mai sunt proști aștia, ce zicea tată sēū adineaori?

Ghiocel.—Cine mi-a dat de știre, mi-a zis ca să nu scoț vorbă, afară despre această dovedire.

Pătrușcă.—Acest om se află încă afară, sau a plecat?

Ghiocel.—Te adastă la mine în odae, să 'ți spuie mai pe larg această istorie. Ei! să alcuți, să vezi! să te crucești!

Pătrușcă.—Mē rog, să mē ertați, Domni mei, pentru două minute (ese)

(Scoarță se plimbă pe lângă ușe, din când în când face gesturi).

Scoarță. (apropiindu-se de Mistrie și fiica sa, le vorbește încet și apăsut).—Cine v'a recomandat această familie, frățieare? Să sfârșise oamenii din București? Eram în timpul potopului, când oamenii erau așa de puțin? O! ce oameni fără judecată o să vē zic! Cât nu vē gândiți de loc la aceea ce faceți! Ști kir Mistrie că te țineam om cu minte, meșteșugar cinstit!... în sfârșit, cel mai înțelept din corporația d-v. (starostia). Ostoson acum vēz

frate, că nu te tae capul nimic. Te rog să mă erți că vorbesc ast-fel, fiind că am dreptate, cogiamite staroste! cu capital bun! cu cinste între toți meșterii de iznoava d-v; ba pociu zice că și 'ntre toți cei l-alti boeri și negustori din toată mahalaua! Să dorești a 'ți da fiica dupe un fecior de dascăl! după un găgăuț ca ăla, ce nu știe să scoață o vorbă! Măi vere! dar ai văzut tu, de când mănânci pâine pe pământu României, vr'un dascăl procopsit?

Mistrie.—Ai dreptate, boerule.

Neta—O! D zeule! n'aș fi gândit că mai sunt și alți protectori afară de tine pentru o sărmană fără de mamă, ale căreia păsurii nimeni altu nu le cunoaște de cât numai tu, o nemărginită bunătate!.

Scoarță.—Fii sigură, fata mea! că voiu îngriji de tine mai cu căldură de cât chiar părintele tău! Nu că el nu te iubește, dar tot ce face îi curge din neștiință! Și această pricină este cea mai vătămătoare vieței omeniri! Oamenii păcătuiesc împotriva legii prin nesocotință, să prăpădesc chiar ei înșiși! Pricinuiesc turburări, până când se îngroapă chiar învățați în neștiința celor-l altii. Ce-ași fi putu face, cu toată practica mea, dacă acest măritiș se făcea? (se plimbă pe la ușe, a parte) feciorul lui Scoarță, auzii prea bine. Dar ți-am jucat o festă cât de bună dascălețule. A! să vedem ce veste?

Scena XV

Pătrușcă.—Să 'ți spuî un havadiși, boerule, hoțu pantofilor fiu-meu s'a dovedit. Ghiocel s'a și dus să alcătuiască o jalbă către cinstita aghie, să 'l tragă în judecată criminală.

Scoarță.—Ei bine, cine este acela?

Pătrușcă.—Mai pe urmă vei afla însuși!

Scoarță.—Va să zică că, nu'mi ești prieten adevărat, dacă nu te încrezi în mine.

Pătrușcă.—Ba prietinul cel mai adevărat, însă în ziua de azi nu putem să ne încredem nici fraților noștri.

Scoarță.—Cu toate astea, eu mă duc Pistimița este singură. Sluga d-v.

Mistrie.—Aidem Neti, că e târziu. Sluga, nene Pătrușcă.

Neti.—Bonsoar, D-le.

Pătrușcă.—Pentru pricina știută ne vom mai înțelege, plecăciune la boeri. (Es; Pătrușcă rămâne).

Scena XVI

Dascălu Pătrușcă. — Postelnicu Scoarță! ei și! eu nu sînt dascălu Pătrușcă? Pe cine auzi tot pe dascăli critică, până când și în teatru a ajuns să rîză de ei, sërmanii, kir Gaitane, falanga, scârcium și alte diacii câte nu mi-ar plesni prin minte să mai trăiesc încă cât am trăit. Pentru că e postelnic e nobil, și eu pentru că sunt dascăl nu sunt tot nobil; dar care meserie este măreață și mai îmbogățitoare de cât dascălia. Am 30 copii unu și unu, câte 3 galbeni de la fiecare face 90 gâlbinași, dar plocoarele de la Paști și de la Crăciun! Slava Domnului! am un izvor nesleit de îndestulare, ca urciuru cu unt de lemn al văduvei din Sareta.

Pentru că fecioru postelniculu scoarță vine și fură pantofii feciorulu dascălulu Pătrușcă! Bravo pungaș! așa mi se cade, la așa cap ast-fel de căciulă trebuie. Ciaslovu după poliță când îl vedeam tot în mâna lui, Alexandria din pod tot în mâna lui, Arghira încaiea și vestita Halima nu mai am pîr în cap de câte ori le am legat, roase fiind de mâinele acestuî pungaș, ce'mi amăgea băiatu că'l iubește, că'l socotește ca pe un frate și alte cochetării cu care șarlatanul de Gulică ne-a mâncat urechile. Dar l'oî face eu! Dascălu mi se pare a născut cu bătaia d'o dată; nu e bătae, nu e dascăl (ese).

Scena XVII

(Ghiocel și mama Neaga aduc o masă, o așează în fața scenei, Ghiocel șade lângă dînsa p'un scaun, mai în urmă se pune a serie.

Mama Neaga.—Nu'mi vine de loc să cred, măculiță, că d. Gulică ți-a furat pantofii.

Ghiocel.—Apoi cum ți se pare, și mie nu'mi vine să cred că d-ta nu crezi. E un lucru foarte ciudat, mă mir așa de mult, pre legea mea, dacă prevedeam eu despre a-

ceasta vre-o dată. Auzi d-ta, prieten! să nu-î fie lui milă cătuși de puțin a mă lăsa fără încălțăminte tocmai în timpul acela, când frumusețea costumului meu era să triumfeze în mijlocul atâtor dame și cavaleri! Pe lângă aceasta să mă facă acum a da alți bani și a lua alți cipici! banii la mine ca epurii la biserică.

Mama Neaga. - O! Doamne măiculiță, așa sînt oamenii în ziua de azi. Nu numai prietenii și chiar frații și rudele te-ar despuia, fără mustrare de cuget, ziua 'namiaza mare !!

Ghiocel (cu condeiul în mână serie câte-ceva, apoi, rădicînd capul, meditează).— Lasă-mă mamă în pace, acum aflîndu-mă ocupat, sunt duș în niște cugetări foarte adînci.

Mama Neaga.— Despre mine măiculiță, scrie până mâine.

Ghiocel.— Ci taci acum, mă văzuși că fugii de dincolo ca să fii aici în liniște (serie) și nu'mi vine nici o idee (serie) am plăcere a scrie și nu pociu (serie) cum îmi place mie să scriu, ași face mari minuni, dar nu'mi vine de loc astă seară (cu condeiul pe hârtie, iar se mă gândeste și serie ceva). În sfârșit, bine său rău, așa scriere naltă nu'mi place; astronomia și filosofia în adevăr sunt niște științe după care mă 'nebunesc; *un trupar* din astronomie să știu!!! nu mi-ar trebui nici un talent în arta asta d'a scri frumos! cine a iscodit scrisu se vede treaba c'a fost său un astronom mare său un filosof, ai, ce zici, mamă?

Mama Neaga.— Eū de unde pociu ști, măiculiță.

Ghiocel.— Să'ți citesc mamă răvașu ce am compus către Gulică, ascultă:

«Amice!

«Nu nădăjduiam (trage cu condeiul îndreptînd), «ca tocmai d-ta să te ascunzi de mine, tocmai după ce mi-ai furat pantofii și tocmai după (drege) rolu hoț'eî, blestemăției, pun-«găgiei» (către Neaga) și altele multe se poate înțelege d'aici pentru că am pus tocmai 20 puncturi înainte, ei ascultă.

«Cine-va mi a arătat că te-a prins el în-

«suși cu mâinele lui cu pantofii sei cu ai mei furați ca ai mei!» (către Neaga) 'ți place, bêtreno?

Neaga.— De minune, măiculiță.

Ghiocel (citind) ascultă: «Eū, de te prin-«deam, te aruncam în flacări și pară de foc «ca pe cei 3 tineri. Mulțumește că n'am voit «să te prind; să'mi plătești pantofii cu bani. «Eū cel ce am scris și mă iscălesc.

Ghiocel sin *Dascălu Pătrușcă.*

Neaga.— O dată logofăt! să'ți dea D-zeu măiculiță noroc și zile cât minte ai.

Ghiocel.— Prea adevărat e! mintea mea! când naște câte ceva, e vrednic de admirat!... Aide, eși d-ta cu lumînarea înainte că mi e frică a merge prin întunec prin galerie.

Mama Neaga (luînd lumînarea înaintează). — Bine, masa s'o lăsăm aici?

Ghiocel.— Da. Da, poate mâine mai lucrez aici (ese).

Scena XVIII

(Decoratia se schimbă, prezentînd o odaie în casa lui Seoarță).

Gulică (singur, cu răvașul lui Ghiocel în mână).— Eū, în adevăr, am făcut cea mai probabilă dovadă ca să î însuflu această bănuială, pentru că, îndată ce i-am luat pantofii, o mustrare de cuget ast-fel de sfâșietoare m'a coprins, în cât din acea zi n'am mai avut curagiu să mă întîlnesc cu dînsul! ei bine! toate s'aū descoperit, nu'mi mai rămîne nici un cuvînt de supărare Tată-meū măi cu seamă e făcut foc pe mine, și, pre legea mea, dacă are cel măi mic drept d'a se ofensa; l'am rugat d'atâtea ori să'mi cumpere încălțăminte, i-am propus cele măi rezonabile argumente ce mi dreptăteaū această cerere; cu toate astea însă, nu s'a muiat de loc din nebuna sa resignație, prin urmare nici trebuie a mă măi înviola cu murdarele sale insulte.

Dacă eū eram până în timpul acesta cu costumu incomplect măi aveam vr'o speranță de a dobîndi mîna Neti, măi aveam curagiu a o acuza că a fost sperjură, primind a se logodi cu tontu ăla, dacă precum n'aveam

pantofi nu mă duceam pentru prima oară
a'î declara pasiunea amorului meu, a'î declara
simțimentul acesta așa de pur, așa de sincer
ce, de când am văzut-o, inima mea i-a con-
servat și 'î va conserva pentru eternitate?
O! voiū, voiū face tot pentru dēnsa.

Aria No. 10

Și dacă a mea onoare,
Prin faptă mi s'a pătat;
Răbdarea 'mă este mare,
Căci am profitat,
Ciudată întâmplare,
Ca asta n'am văzut,
Și nu știū a cui lucrare
Să fie, a putut.
Curatu-ne amor
Zēū a biruit
Și nu e 'n dezonor;
Bine am nimerit.
O șarlatanie
Câte-o dată-î bună;
Căci ea ca o magie
Ce vrei itî dă 'n mână.

(Va urma).

UNA-ALTA

— Domnul Pierde-Vară reflecta mai tot
d'a-una:

— Oh! De ce nu sunt o cadină, 'mă-ăș
ascunde fața, să nu mă mai cunoască cre-
ditori!

*

Un onorabil, vėzēnd de la distanță pe
doctorul sēū, trecu pe cel-l'alt trotuar, ca să
nu se întâlnească cu el.

— De ce 'l ocolești? îl întrebă un pri-
eten cu care mergea.

— Mi-e rușine să dau ochi cu el; n'am
fost bolnav cam de mult.

*

Cucoana Mița plānge pe colțul canapelei.

— De ce plāngi, drăguță? o întrebă bărb-
tu-sēū.

— Plāng, da, fiind-că mă consideri ca o
umbrelă: nu te gāndești la mine de cât
numai când plouă!

SERBARILE PRESEI

Duminecă 17 Mai s'aū terminat serbă-
rile populare ce Societatea Presei organi-
zase în grădina Cișmegiului. Succesul a
fost mult mai mărăș de cât l'am prezis în
numērul trecut. Comitetul societăței s'a a-
chitat pe deplin fața de publicul capitalei
care s'a grăbit să asiste în mare număr
la acele sērbări. În numērul viitor vom
face o dare de seamă amēnunțită. De-o
cam dată ne mărăginim să spunem că splen-
dida împodobire a grădinei și a chioșcuri-
lor s'ă datorește activității și inteligenței
mult simpaticulū și distinsulū nostru
arhitect d-nul Ștefan Ciocārlan, mem-
bru al comitetulū Societăței Presei. Vom
da în numērul viitor numele tutulor per-
soanelor prin concursul cărora sērbările aū
avut o așa de mare reușită. DOR.

AVIS

**D-ni abonați cari nu și aū plătit încă a-
bonamentele, sunt rugați cu insistență să ne
trimiță cât mai neintărziat costul lor prin
mandat postal, cunoscēnd că dacă până la nu-
mērul viitor nu vor răspunde acestui avis,
vom fi nevoiți să le publicăm numele ca rei
de plată. Aceasta e ultima invitațiune cele
facem.**

ADMINISTRAȚIA.

Cel mai prețios aliment pentru
copii și persoanele debile de sto-
mac este

Ciocalata ALESSANDRIU

garantată pură

FERIȚI-VĂ DE CONTRAFACERI

La toate Magazinurile

Depoū la FARMACIA ALESSANDRIU

[Cișmeaua Roșie].— București